

PÄÄKIRJOITUS

DOI: <https://doi.org/10.33344/vol11Ypp4-6>

Mediakeskustelua on viimeiset vuodet hallinnut hyvin pitkälle koronavirustilanne – ja täysin ymmärrettävistä syistä. Koronavirusta koskevan keskustelun rinnalla perusoikeuskeskustelu on noussut lukuisia kertoja puheenaiheeksi eri rajoitustoimien yhteydessä.

Tämä perusoikeuskeskustelu on arvokasta ja tarpeellista oikeudenmukaisen yhteiskunnan luomiseksi. Tämä on erityisen tärkeää, koska oikeusvaltioperiaatteen nojalla valtion toiminnan on pohjaututtava lakiin. Siinä missä valtion päätöksenteon tulee perustua tietoon, tulee sen myös kunnioittaa perusoikeuksia. Oikeustieteellä, oikeudellisella tutkimustyöllä ja oikeuskirjallisuudella on merkittävä rooli niin oikeudellisen tiedon tarjoamisessa päätöksenteon tueksi kuin myös päätöksenteon rajojen asettamisessa perusoikeuksien muodossa. Eri oikeuksien kollisiotilanteissa on oikeustieteen tehtävänä löytää sopusointuinen ratkaisu, joka toteuttaa kaikkia perusoikeuksia mahdollisimman pitkälle loukkaamatta niiden ydinaluetta.

Pelkällä kirjoitetulla lailla ei pystytä vastaamaan haastaviin oikeudellisiin punnintatilanteisiin. Mikäli annamme maallikolle lakikirjat ja esitämme hänelle oikeudellisen kysymyksen, pystymme saamaan tältä tavalliselta ihmiseltä vastauksen oikeusongelmaan. Mikäli kysymme yksiselitteisen kysymyksen, esimerkiksi, tapon enimmäisrangaistuksesta, voimme jopa saada täsmällisen vastauksen. Mikäli kuitenkin haluamme vastauksen vaikeaan kysymykseen eri oikeuksien punninnasta, saamme vastauksen, jota vastauksen antaja tuskin itsekkään ymmärtää ja josta ei ole meille hyötyä. Kyseinen asetelma mukailee John Searlen asetelmaa kiinalaisen huoneen argumentissa. Siinä missä kiinaa osaamaton henkilö kykenee kääntämään kiinankielistä kirjoitusta sanakirjan avulla ymmärtämättä kieltä, kykenee tavallinen henkilö löytämään lakikirjasta pykälä ymmärtämättä niiden merkitystä.

Oikeustieteen rooli on kehittää ihmisten oikeudellista ymmärrystä syventämällä sitä pykälien pintatasolta periaatteiden ja teorioiden maailmaan. Koronavirustilanteen aikaiset perusoikeuskeskustelut ovat tuoneet sekä tämän roolin että sen tarpeellisuuden vahvasti esille. Oikeuskirjallisuuden ja -tutkimuksen tarkoitus on kehittää oikeustieteitä ja vastata niihin kysymyksiin, joihin yksiselitteistä vastausta ei ole. Joskus tämä tarkoittaa uusien oikeusongelmien tarkastelua, joskus se tarkoittaa vanhojen oikeudellisten näkökulmien haastamista. Tieteen tunnusmerkistöön kuuluva tieteen itseään korjaavuus tapahtuu näin tutkimustyön kautta.

Tieteen itseään korjaavuus ei tapahdu itsestään, vaan vaati aina tiedeyhteisön ja tutkijoiden aktiivisia toimia. Helsinki Law Review'n tavoitteena on toteuttaa oikeuskirjallisuuden ja -tutkimuksen tehtävää sekä toimia etenkin opiskelijoiden väylänä osallistua akateemiseen tutkimustyöhön osana tiedeyhteisöä.

Mikael Hitruhin

Päätoimittaja

EDITORIAL

Last year coronavirus pandemic and the situation with the virus took the spotlight in the media – and for a good reason. In addition to this discussion, the pandemic has brought media attention to the special role of fundamental rights in the society.

This discussion is valuable and necessary to achieve a just society. Whereas the measures taken by public authority must be based on research and information, they must also respect fundamental rights. Legal jurisprudence, legal research and legal literature all have a special place in providing legal knowledge to support decision-making as well as maintaining the hard boundaries that limit the decision-making in the form of fundamental rights. In a collision of multiple rights, the role of legal jurisprudence is to find a solution that respects the varying rights as much as possible without infringing the core of fundamental rights.

Law as written in codifications is not enough to answer the most delicate questions. If we gave an ordinary person access to legal codifications of Finnish law and asked that person a legal question, we would receive an answer of sorts. If the question is simple enough, for example if we asked for the most severe punishment criminal code allows for manslaughter, the answer might even be accurate. However, should we ask a complex case, we would receive an answer the answerer himself would not understand and which would serve no use for us. The situation is similar to John Searle's "*Chinese room argument*". Just as a person without knowledge or

understanding of Chinese could translate Chinese sentences with a translator, an ordinary person can find legal articles from codification without understanding the law itself.

The role of legal jurisprudence is to develop the legal thinking and understanding of a person from the surface level of articles to the deeper levels of legal principles and structures. The coronavirus pandemic has shown the importance of this role. The role of legal literature and research is to develop legal jurisprudence and to answer the difficult questions that cannot be answered with just articles. Sometimes this means answering questions to new legal problems while sometimes it means challenging old legal views. In either case, this leads to scientific self-correction.

Scientific self-correction does not happen by itself. It always requires the active role of the scientific community and researchers. The mission of Helsinki Law Review is to further legal literature and research and to provide a medium especially for students to partake in legal research as a part of the legal community.

Mikael Hitruhin

Editor-in-Chief